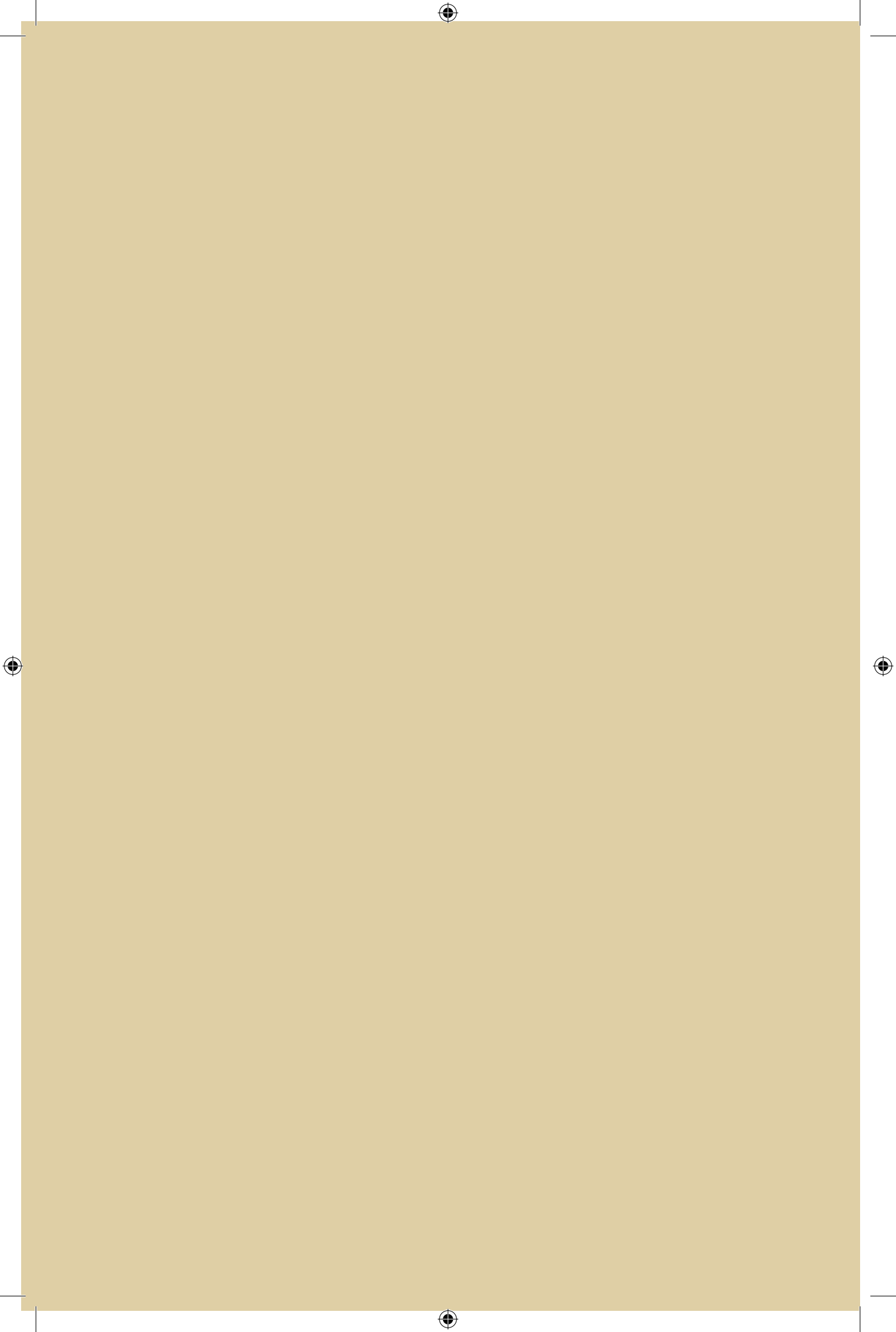

Dit verhaal is waargebeurd, het overkwam mij en mijn mama Tony. Ze heet Antonia, maar ik noem haar Tony. Ik heet Tim, maar Tony noemt me Titi.

Het was niet in een vergeten koninkrijk hier ergens ver vandaan. Het was ook niet in de dagen van onze overgrootouders. Eigenlijk gebeurde het nog helemaal niet zo lang geleden, al raken Tony en ik het niet eens wanneer het verhaal precies begon. Volgens haar begon het toen papa bij ons wegging. Hij ging ergens anders wonen en dacht niet meer aan ons. Ik weet daar niets meer van. Ik was vier en ik had een schildpad voor mijn verjaardag gekregen. We woonden toen in het reusachtige appartement dat van mijn oma was geweest. Het appartement was zo groot en zo vol met spullen dat ik vanaf de deur het raam bijna niet kon zien. Altijd stond, lag of hing er wel iets in de weg: een grote ronde tafel met een tafelkleed met franjes, kleine tafeltjes met namaakfruit erop, planten, kandelaars, gehaakte kleedjes, een stel antieke lampen, kastjes, boekenplanken met glazen deurtjes, een piano, een grote gemakkelijke stoel en nog eentje, tapijten, gordijnen...

De schildpad was zo klein dat ik hem voortdurend kwijt was. En hij was ook heel snel. Voor een schildpad dan.

Waar ben je?

Tony, heb je de schildpad ergens gezien?

Schildpad, schildpadje, schildje...

Titi, je schildpad is weer eens onder de grote stoel gekropen...

Op een keer vroeg Tony me of ik een wens had. Toen ik kleiner was, had ik aan één stuk door wensen: een pijl-en-boog, een indianenpak met hoofdtooi, een autootje met afstandsbediening... Tony gelooft dat je wens in vervulling gaat als je iets echt heel graag wilt. Ook als je denkt dat het niet kan. Maar dan moet het wel je allergrootste wens zijn. En je vurigste. Zo'n wens kon ik toen niet bedenken. En wat haar wens was, wilde ze me niet zeggen. Volgens Tony mag je je wens nooit uitspreken. Je mag hem alleen denken. En je moet er goed over nadenken wat je écht graag wilt.

